

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Familia, Biserica și Școala (I)

Sfârșitul verii și începutul toamnei aduce schimbări, transformări în ceea ce privește ciclul naturii. Odată strânse roadele datorite prin grația Creatorului și munca oamenilor, se pregătesc holdele pentru ceea ce înseamnă cultura de anul care urmează. În același sens și poamele, rodite din belșug anul acesta, aduc cu ele, după un soare dogoritor, căderea frunzelor din copaci. După felul lor și pomii sunt tunși la vreme pentru ca, în anul care vine, toată energia lor să ducă la o cât mai mare productivitate.

În simbioză cu acest ritm al naturii, luna lui septembrie deschide porțile școlilor pentru ca elevii și dascălii lor să înceapă un nou proces educativ.

Aidoma celor descrise mai sus, efortul de predare-învățare a cunoștințelor și de formare a deprinderilor împrumută și dezvoltă la scară și mai înaltă același proces de semănare și recoltare la vreme a unor roade, de data aceasta neperisabile. Dacă în procesul natural roadele pământului sunt consumate și au funcția de susținere a vieții, în acțiunea educativă, cunoștințele se acumulează într-un bagaj care rămâne înscris în personalitatea educabilului. Acest set de informații și valori comportamentale definesc apoi parcursul acestui subiect în tot restul vieții.

În acest demers educațional, Școala, ca mediu creat de societate pentru a împlini nevoia acesteia întru educarea tinerelor ei vlăstare, joacă un rol important, alături de instituția familiei și de Biserică.

Copilul se naște și crește în sânul unei familii. Încă de la primele semne ale maternității familia se pregătește pentru ceea ce înseamnă nașterea copilului. În buna rânduială bisericească, atât mama cât și tatăl sunt chemați să-și armonizeze viața în așa fel încât, pruncul din pânțele să resimtă ritmul rugăciunii zilnice a părinților, prezența lor constantă la biserică și împărtășirea din Potirul Liturghiei. Aceste gesturi imprimă fătului, încă din viața intrauterină, amprente de viață duhovnicești.

Momentul nașterii aduce bucurie atât pentru familie, cât și pentru Biserică și pentru societatea noastră românească. Pregătirea acestui eveniment, în cheia

celor arătate mai sus nu se rezumă doar la organizarea unei camere viu colorate și de achiziționarea unor accesorii care să facă cât mai comodă viața noului membru al familiei. Părinții trebuie să se gândească la un nume bun și la așezarea unei icoane, de principiu cu sfântul al cărui nume îl va purta pruncul. La 8 zile după naștere, preotul va săvârși rânduiala punerii numelui, noul născut fiind pus deja pe orbita vieții creștine. La 40 de zile aceeași rugăciune a sacerdoțiului va îngădui mamei prezența fizică a acesteia în lăcașul de cult, cât și apropierea de același Potir. În preajma acestor zile pruncul va îmbrăca haina Botezului, fiind integrat cu totul în Biserica lui Hristos.

Dacă evenimentele acestea poartă cu sine o anumită doză de greutate în împlinirea lor, sarcina mai mare cade în tot ceea ce înseamnă viața de aici înainte, după zisa populară *greul de acum începe*.

Dacă în procesul de dezvoltare a fătului, mama a fost însărcinată cu purtarea și depășirea tuturor stărilor fizice mai mult sau mai puțin plăcute, soțului fiindu-i în grijă asigurarea unui climat propice, după naștere, efortul de creștere este unul cu totul diferit, implicându-i atât pe părinți cât și pe ceilalți membri ai familiei.

Aici și acum se pun bunele temelii ale vieții. Din exemplul pe care-l dau părinții, în fața pruncului, prin vorbe, gesturi, atitudini, copilul va învăța și va deprinde toate cele cu care va ieși, mai apoi, în viață. Obșnuința cu rugăciunea zilnică, prezența la biserică, precum și împărtășirea deasă, vor constitui resursele de creștere spirituală ale acestuia.

La vremea convenită, copilul va păși pe scările școlii în clasele primare, gimnaziale și liceale. Dacă școala românească suferă acum efectele unor tranziții vremelnice, devine extrem de important ca noi toți să ne implicăm pentru găsirea celor mai bune soluții la nivel local. În tot acest efort e necesară rugăciunea permanentă pentru luminarea minții și inimii tuturor celor care sunt implicați în acest proces.

(va urma)

Pr. Filip ALBU

PREDICA

Iertarea

Duminica a XI-a după Rusalii (Parabola datornicului nemilostiv)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.” (Matei 18, 23-35)

Duminica a unsprezecea după Rusalii ne oferă spre meditație o pildă pe care Mântuitorul a expus-o ucenicilor în urma întrebării lui Petru: „Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și-i voi ierta lui? Oare până de șapte ori?” (Matei 18, 21). În periplul Său, Iisus aducea înaintea ucenicilor și a mulțimilor exemple de viață, îndemnuri la fapte bune, la pocăință, smerenie, răbdare, blândete, bunătate prin intermediul unor pilde, prin care dorește să ne descopere ce înseamnă viața veșnică. Astfel, ca răspuns la întrebarea lui Petru, Mântuitorul ilustrează pilda datornicului nemilostiv.

Vorbind despre tema iertării constatăm că trebuie să iertăm aproapele nostru ori de câte ori acesta ne greșește. Împăratul din această pildă este însuși Hristos, iar robul cu datoria imensă suntem noi toți. Pentru a vorbi despre virtutea iertării trebuie să știm că iertarea este de patru feluri: iertarea greșiților noștri, iertarea celor cărora noi le-am greșit, iertarea de sine și iertarea păcatelor de către Dumnezeu. Iertarea greșiților noștri pare a fi una simplă și imediată. Creștinul adevărat iartă fără a se lăsa rugat, spunând simplu: te iert și Dumnezeu să ne ierte. Încă și în rugăciunea domnească suntem chemați să iertăm greșiților noștri, aceasta fiind o **condiție** pentru iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu. Întâlnim adesea situații în care cineva este supărat pe semenul său

pentru că i-a greșit și spune că îl iartă, dar nu îl uită. În aceste cazuri iertarea e lipsită de valoare deoarece iertarea adevărată este însoțită de uitare. Uitarea este la fel de grea precum iubirea vrăjmașului sau întoarcerea unui obraz după ce ai fost lovit pe celălalt.

Iertarea celor cărora le-am greșit pare o contradicție sau o absurditate: cum oare iertăm noi pe cei cărora le-am greșit? Greșindu-le semenilor noi ne arătăm răutatea, sălbăticia, josnicia și netrebnicia noastră. Față de aceștia noi ne-am făcut de rușine și am atras ură. Efortul în aceste situații este mare deoarece necesită curaj și hotărâre pentru a-i putea privi direct în ochi și a le cere iertare.

Iertarea de sine necesită un efort susținut în vederea înfrângerii oricăror ispite care duc spre deznădejde și cădere. Un model în iertarea de sine îl regăsim în psalmistul David, care, după ce s-a căit amarnic mărturisindu-și păcatele și făcând penitență, cu cuget curat, inimă înfrântă și lacrimile ispășirii, primește împăcarea cu sine. Un sfat în iertarea de sine este să păstrăm amintirea vie a căderii pentru a împiedica învârtosarea inimii, deschizând astfel un drum în vederea iertării.

Dumnezeu este dispus întotdeauna a ierta omului păcatele. Omul trebuie însă să depună un efort pentru a crede cu adevărat în ștergerea efectivă a

Continuare în pagina 2

Pr. Adrian HANȚIU

Din sumar

► Rugăciunea, meditare și reflecție
pagina 2, Prof. Amalia Stana

► Știri
pagina 4

Iertarea

Urmare din pagina 1

păcatelor sale în urma iertării pe care Dumnezeu i-o dă. Hristos a venit în lume ca fiecare dintre noi să ne mântuim. Dumnezeu nostru e un Dumnezeu al milei, al unei dreptăți tainice. În mila Sa nespūsă, Dumnezeu poate și vrea să ne ierte și să ne mântuiască. Străduindu-ne a ierta și practicând iertarea sub toate formele ei ne apropiem de înțelegerea deplină a iertării. Greu înțelegem iertarea divină. Misterul iertării stă în aceea că puterea de sus, prin milă și har, scoate făptura de sub negura întunerului, descoperindu-i lumina infinită, biruitoare a Taborului și a Golgotei. Modelul cel mai cuprinzător este cel al Apostolului Petru care s-a căit, a plâns cu amar și nu s-a îndoit de voința Învățătorului de a-l ierta.

Datoria de neplătit este greutatea păcatelor noastre, iar dinarul datorat aproapelui este iertarea pe care noi trebuie să o manifestăm față de acesta.

Hristos S-a jertfit pentru noi și cum am putea noi să plătim o astfel de jertfă dacă chiar și faptele noastre cele bune sunt înaintea Lui „ca o cârpă lepădată”? Hristos vine ștergându-ne toată datoria, așteptând ca și noi să facem la fel aproapelui nostru.

Domnul, încheind pilda, zice: „tot așa și Tatăl Meu cel ceresvă va face vouă dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre”. Dumnezeu nu vrea să adunăm în jurul nostru dușmani și în inima noastră ura care ne otrăvesc viața, ci vrea să avem în inimile noastre dragostea care îndulcește viața, aduce iertare, pace și gânduri bune.

Să nu uităm că suntem în legea harului, adică sub mila și bunăvoința lui Dumnezeu. Să gândim iertarea ca pe o libertate pe care o câștigăm și noi de la Dumnezeu. Trebuie neapărat să iertăm pentru ca Dumnezeu să ne ierte, iar ca să fim liberi cu adevărat, trebuie să oferim libertate (iertare) semenilor noștri, așa cum ne învață Sfânta Scriptură. Pentru a moșteni Împărăția cerurilor, să măsurăm cu măsura cu care Dumnezeu ne măsoară.

Numindu-ne creștini, se cuvine să avem conștiința iertării împărtășită în inimile noastre. Trăind părtășia iertării, descoperim profunzimea cererii din rugăciunea Tatăl nostru: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” (Matei 6,12). Amin.

Rugăciunea, meditare și reflecție

Un tip de rugăciune sunt și meditarea „herga” și reflecția „uhdana” la Dumnezeu. Rugăciunea uneori se naște din meditare, alteori izvorăște din ea. Când cineva își pune întrebări referitoare la existența sa, la creația toată și poate la ce va ajunge pe pământ și în viața viitoare, când cineva meditează la Dumnezeu, când își amintește de întreaga economie față de omenire, când cineva reflectează la viața ascetică spre exemplu și la virtuțile creștine acestea toate îl conduc la luminarea duhovnicească și la înțelepciune. Prin meditarea la Dumnezeu se ajunge la cea mai înaltă formă de rugăciune, la starea în care omul cucerit de Dumnezeu, este retras total din această lume, ajungând la un pas de „uimire mistică”, ajungând la cununa nevoitelor, la desfătarea duhovnicească, desfătare în care iubirea lui Dumnezeu abundă în nevoitor.

Reflecția luminează ascetul călător spre Tainele Împărăției lui Dumnezeu prin rugăciune și îl face să cunoască voia lui Dumnezeu, esența lucrurilor, îl face pe monah să mediteze cu seriozitate și profunzime. O meditare profundă este

leagănul deslușirii tainelor divine, pe când o lipsă de reflecție determină iluzie și superficialitate.

Prin meditarea la lucrurile dumnezeiești se ajunge la rugăciunea curată și la contemplare. ÎPS. Ilarion Alfeyev în reflecțiile sale despre rugăciune la Sfântul Isaac susține că: „În timpul rugăciunii, ceva i se dezvăluie unei persoane, un ceva care a fost mai înainte dezvăluit altor membri ai comunității Bisericii: prin această revelație personală, experiența comunității este integrată în experiența credinciosului particular. Rugăciunea curată, așadar permite convergența și unitatea unei singure persoane cu o comunitate eclezială și cu tradiția Bisericii.”

Rugăciunea curată este limita rugăciunii, dar foarte puțini sunt cei care o dobândesc, căci ea înseamnă colindarea minții printre cele dumnezeiești, ce este dincolo de ea nu mai este rugăciune, este uimire, contemplație, este viața în Dumnezeu, care aparține vieții veacului ce va să vină. În acest sens Sfântul Isaac susține: „Din mii de oameni, de-abia unul s-a învrednicit să ajungă la ru-

găciunea curată... Iar la taina aceea de după ea, de abia a ajuns unul din neam în neam prin harul lui Dumnezeu.”

În rugăciunea duhovnicească, intelectul devine tăcut, este o stare dincolo de rugăciunea curată, este o părtășie la veacul ce va să fie, când mintea este într-o stare de pace și liniște, acum orice rugăciune devine tăcută, este o migrare dincolo de hotarele existenței personale, când mintea este cucerită de Dumnezeu. Evagrie Ponticul vorbește despre acest tip de rugăciune astfel: „Curăția minții este o călătorie în înălțimea gândurilor și ea se ia la întrecere cu culoarea cerească în care strălucește, în vremea rugăciunii, lumina Sfintei Treimi.”

Iar cel care este teolog, vorbește tuturor despre tainele lui Dumnezeu, care îi sunt dezvăluite, pentru ca fiecare om, să aducă lui Dumnezeu, jertfă, pe altarul inimii sale.

În concluzie putem spune că rugăciunea ne poate dărui chiar și Împărăția Cerurilor atât în viața aceasta cât și în cea veșnică.

Prof. Amalia STANA

Tăierea capului slujitorului dreptății

Profetul Ioan este prezent în paginile Sfintei Scripturi, remarcându-se prin cuvintele sale paradigmatic rostite la adresa Fiului Omului, a Cărui activitate publică o prefațează. Ioan își începe misiunea cu aceleași cuvinte rostite de Domnul Hristos: „Pocăiți-vă căci s-a apropiat Împărăția cerurilor!”

La Iordan săvârșește Botezul Fiului lui Dumnezeu, mărturisind că el are nevoie de botezul Celui venit, dar se supune îndemnului dumnezeiesc să împlinescă atunci „toată dreptatea”, adică dreptatea care vine din Lege. El spune tuturor despre Hristos că este „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (cf. Ioan 1, 29). Acest titlu devine un nume hristologic fundamental în Biserică.

Atunci când Ioan îl numește pe Hristos „Mielul lui Dumnezeu”, prefigurează prin acest titlu destinul mesianic al Domnului, în mod special Jertfa Sa pentru ispășirea păcatelor lumii. Aici este prezentată o imagine blândă și milostivă a Fiului lui Dumnezeu. Dar Botezătorul nu avea numai această percepție în mintea lui. Să ne aducem aminte ce spune în alte ocazii: „Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? Faceți deci roadă vrednică de pocăință”; „Iată securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc” (Matei 3, 7-8; 10). Ioan Botezătorul îl vestește prin aceste cuvinte pe Mesia - „securea” lui Dumnezeu, Care vine să pună capăt nedreptăților și să pedepsească încă din această lume pe cei păcătoși. Prin viața sa ascetică și intransigența față de

păcate, Ioan vestește judecata și mânia lui Dumnezeu care trebuiau să se manifeste într-o lume decadentă. El aștepta judecata și dreptatea divină.

Vin apoi întâlnirea cu Hristos, botezul de la Iordan, și vestirea Mielului lui Dumnezeu prin care punctează misiunea izbăvitoare a Fiului Omului și mesajul Său de iubire, milă și iertare.

Totuși, în alt context, Botezătorul pare să aibă unele dubii în legătură cu activitatea lui Mesia. Fiind în închisoare și auzind de faptele lui Hristos prin care nu se prefigurau, așa cum aștepta, iminenta judecată a lumii și pedepsirea celor răi, i-a trimis pe doi dintre ucenicii lui la Hristos cu întrebarea: „Tu ești Cel ce vine, sau să așteptăm pe altul?” (cf. Matei 11, 2-3). Se pare că misiunea lui Hristos nu corespundea speranțelor Botezătorului care aștepta pe Mesia - „securea” lui Dumnezeu.

Hristos Domnul îi trimite un răspuns care să îl lămurească asupra a ceea ce Dumnezeu avea să facă la momentul respectiv cu lumea: „Și Iisus, răspunzând, le-a zis: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți: Orbii își capătă vederea și schiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește” (Matei 11, 4-5). El îi redescoperă Botezătorului Ioan că Mesia este Domnul milei și al iertării, Mielul Care izbăvește lumea de rău prin Jertfa Sa. De asemenea, Hristos îi arată că vremurile mesianice reprezintă timpul în care se revărsa mila și bogăția harului lui Dumnezeu asupra lumii.

Dar ce se întâmplă cu „securea” lui

Dumnezeu așteptată de Botezător? Se pare că Sfântul Evanghelist Ioan a cunoscut această dilemă din sufletul Botezătorului Ioan, și el reușește să îl împace pe învățătorul său în ultima carte a Sfintei Scripturi. Evanghelistul Ioan face paralele între Hristos, Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii, pomenit în Evanghelia a patra, și așteptarea Botezătorului că Mesia trebuie să fie judecătorul lumii. În Apocalipsă, Sfântul Ioan Teologul îl prezintă pe Mesia sub chipul Mielului Eshatologic, Care învinge în mod definitiv puterile răului și judecă întreaga lume. Vedem că această așteptare a Botezătorului din timpul vieții lui se împlinesc în Apocalipsă, de aceea Sfântul Ioan Botezătorul este în același timp imaginea milei și iubirii lui Dumnezeu, dar și a dreptății finale, a judecății înfricoșătoare.

De la modelul Botezătorului Ioan și în special de la Mesia, „Mielul lui Dumnezeu”, învățăm că înțelepciunea dumnezeiască manifestată în planul divin de mântuire a lumii ne arată că judecata dreaptă și înfricoșătoare se înfăptuiește numai după ce Dumnezeu a revărsat cu belșug asupra lumii mila și iertarea Sa, harul sfințitor și puterea de a călca peste puterile răului. Cu alte cuvinte, nu suntem trași la răspundere, nu suntem întrebați de binele pe care nu l-am făcut decât numai după ce noi am primit revărsarea bunătaților lui Dumnezeu și puterea de a săvârși cele poruncite de Domnul Hristos.

(ziarullumina.ro)

Începutul Indictionului, adică Anul Nou Bisericesc

Dumnezeu, Împăratul veacurilor, Cel ce a pus vremile și anii întru a Sa putere, a așezat spre slava Sa și spre folosul oamenilor felurite praznice. În Vechiul Așezământ a dat poruncă să se prăznuiască în chip deosebit luna lui septembrie, la începutul anului bisericesc, ca poporul ales să se îndulcească de roadele câmpului, slujind bunului Dumnezeu cu mai multă dragoste.

A grăit Domnul cu Moise și a zis: „Spune fiilor lui Israel: În luna a șaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbițelor și adunare sfântă să aveți; nici o muncă să nu faceți, ci să aduceți ardere de tot Domnului” (Leviticul 23, 24-25). Că precum Atotcreatorul, după zidirea lumii și a tuturor făpturilor Sale, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, odihnindu-Se întru dânsa, așa i-a poruncit și omului, zicând: „Șase zile să lucrezi, iar în ziua a șaptea, care este sâmbăta (sabatul) Domnului Dumnezeului tău, să nu faci nici un fel de lucru în această zi”. La fel și ziua întâi din luna a șaptea a binecuvântat-o și sfințind-o, a poruncit poporului Său să se odihnească de lucrurile lui. În cartea Leviților zice către Moise: „În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când vă strângeți roadele pământului, să sărbătoriți sărbătoarea Domnului șapte zile...” (Leviticul 23, 39).

Iată care era pricina prăznuirii acestei luni. În această lună, scăzând apele potopului, corabia lui Noe a stat pe Muntele Ararat. În această lună, Sfântul prooroc Moise s-a coborât a doua oară din munte, avândul-și fața prealuminată și aducând Tablelele cele noi, care aveau în ele scrisă Legea Domnului. În această lună a început a se zidi cortul Domnului în cetile israeliților. În această lună arhierul cel mare intra singur, o dată pe an, în cortul ce se numea Sfânta Sfintelor, care era după a doua catapeteasmă, ca să aducă jertfă sângeroasă pentru sine și pentru neștiințele poporului. În această lună, poporul lui Dumnezeu se curăța de păcatele făcute în anul întreg, smerindu-și cu post sufletele înaintea lui Dumnezeu și aducând ardere de tot Domnului.

În această lună a fost sfințită prea minunata și prea slăvita biserică a Domnului zidită de Solomon și s-a pus în ea chivotul Legii. În această lună se adunau toate semințiile lui Israel în Ierusalim la praznic, pentru că le poruncise Domnul, zicând: „Aceasta este cea mai mare zi de odihnă pentru voi și să smeriți sufletele voastre prin post” (Leviticul 16, 31). Din această lună începeau a se număra anii poruncilor Legii Vechi, care se întindeau până la 50 de ani, precum a poruncit Domnul celor ce intraseră în pământul făgăduinței. Numărând

49 de ani, al 50-lea cu dinadinsul să-l prăznuiască, nu numai ei singuri și robii lor, boii și catării lor, ci și pământul pe care locuiau să fie nearat și nesemănat; nici chiar spicele ce creșteau pe el să nu le strângă, nici strugurii din vii, nici roadele din grădini să nu se culeagă și să fie lăsate spre hrana oamenilor săraci, a animalelor și a păsărilor.

În cartea Leviticul se scrie: „În ziua curățirii să trâmbițezi cu trâmbița în toată țara voastră. Să sfințiți anul al cincizecilea și să se vestească slobozenie pe pământul vostru pentru toți locuitorii lui... să nu semănați, nici să secerați ceea ce va crește de la sine din pământ... Să nu culegeți cele sfințite ale lui Dumnezeu și se vor hrăni săracii poporului tău, iar rămășițele le vor mânca fielele câmpului. Așa să faci și cu via ta și cu măslinii tăi” (Levitic 25, 9, 10, 11; Ieșirea 23, 11). În al 50-lea an se iertau datoriile datornicilor, se dădea libertate robilor și cu mare grijă se păzea pe sine tot omul, să nu mânia pe Dumnezeu cu vreun păcat, nici să mârșăie pe aproapele, pentru că era anul iertării și al curățirii de păcate. Această poruncă a Domnului se întindea până la al 50-lea an, și se împărțea în șapte șeptimi de ani, adică de 7 ori câte 7 ani, și fiecare al 7-lea an se numea „sâmbătă” (sabat), adică odihnă.

Așa a grăit Domnul, prin Moise, fiilor lui Israel: „Șase ani să semeni ogorul tău, și șase ani să lucrezi via ta și să aduni roadele lor; iar anul al șaptelea să fie an de odihnă a pământului, ogorul tău să nu-l semeni și via ta să n-o tai în anul acela. ...Iar de veți zice: Dar ce să mâncăm în anul al șaptelea, când nici nu vom semăna, nici nu vom aduna roadele noastre? Vă voi trimite binecuvântarea Mea în anul al șaselea și va aduce roadele sale pentru trei ani” (Leviticul 25, 3-4, 20-21). Toți anii aceștia în care Domnul rânduse odihnă oamenilor și pământului să înceapă din luna septembrie, după porunca Domnului: „Să vestiți anul odihnei în luna a 7-a (adică în luna septembrie), pentru că aceasta este a 7-a lună de la martie, care este întâia lună de la facerea lumii.”

Însă nu numai porunca Legii Vechi, ci și Indictionul păgânilor tot din luna septembrie a fost rânduit să înceapă. În întâia zi a lunii septembrie August, împăratul Romei, biruind pe Antonie și Cleopatra, se cinstea singur stăpânitor a toată lumea. Așa a fost așezat Indictionul la romani.

Sfânta Biserică a primit să prăznuiască începutul Indictionului în ziua dintâi a lunii septembrie, pentru următoarele motive: în această lună se prăznuia la evrei și în toată lumea Anul Nou; acum a mers Domnul nostru Iisus

Hristos în Nazaret, unde crescuse, și în zi de sâmbătă a intrat în adunarea evreilor, cum era obiceiul la ei, să se adune mai ales sâmbăta în sinagogă și să învețe poporul din cărțile proorocilor. Atunci, intrând Iisus în mijlocul dascălilor și sculându-Se să citească, I-au dat cartea proorocului Isaia pe care, deschizând-o, a aflat locul unde era scris: „Duhul Domnului peste Mine, pentru care M-a uns a binevesti săracilor, M-a trimis a vindeca pe cei zdrobiți la inimă, a propovădui celor robii iertare și orbilor vedere; a slobozi pe cei sfârâmați, ușurându-i; a mărturisi anul Domnului bine primit”. Apoi, închizând și dând cartea, a început să învețe, arătându-Se pe Sine că este adevăratul Mesia trimis oamenilor de Dumnezeu-Tatăl, spre mântuirea și înnoirea vieții, împlinindu-se astfel scriptura citită, și toți „Îl mărturiseau și se mirau de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui” (Luca 4, 17, 19).

Praznicul Anului Nou bisericesc s-a așezat de către Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea, când marele împărat Constantin, biruind pe Maxențiu prigonitorul, a înnoit și a luminat toată lumea cu dreapta credință, dezrădăcinând praznicele păgânești. Astfel a izbăvit pe creștini de jugul greu al persecuțiilor, schimbând înțelesul Indictionului. Sfinții Părinți au rânduit să se prăznuiască Anul Nou bisericesc ca un început al mântuirii creștinilor, aducând-ne aminte de intrarea lui Hristos în mijlocul adunării evreilor și de vestirea din cartea lui Isaia a „anului Domnului bine primit”. Așadar, nu prăznuim praznicul Legii Vechi în prima zi a lunii septembrie, ci prăznuim intrarea Domnului, când singur dătătorul Legii S-a arătat pe Sine lumii, pogorându-Se din cele de sus și purtând în Sine pe Duhul Tatălui; când a scris Legea lui Dumnezeu, nu cu degetul, ci cu dumnezeiasca Sa limbă și cu prea dulce Sa gură; nu pe lespezi de piatră, ci pe lespezile inimii noastre cele trupești. Mântuitorul, zidind cortul cel gândit al Bisericii Sale, S-a adus lui Dumnezeu-Tatăl jertfă sângeroasă pe Sine pentru păcatele noastre, singur fiind Arhierul cel mare Care a străbătut cerurile, curățindu-ne pe noi de păcate prin sângele Său vărsat pe Cruce pentru noi, făcându-ne pentru El biserici sfinte, după cuvântul apostolului care zice: „Biserica lui Dumnezeu care sunteți voi este sfântă”.

Deci noi prăznuim Indictionul, nu pe cel al împăratului Romei, ci pe cel așezat de Hristos, cerescul împărat al slavei. Iar Indictionul lui Hristos sunt poruncile Sale sfinte pe care suntem datori să le păzim și să le împlinim; pentru că El nu cere de la noi daruri, fier și aramă, nici nu-i trebuie argint și aur, precum arată

David, zicând către dânsul: „Domnul meu ești Tu, pentru că nu-Ți trebuie bunătățile (darurile) mele”. El, în loc de fier și aramă, cere de la noi bunătățile credinței celei întemeiate pe dreapta cinstire de Dumnezeu. Pentru că aceasta este așezată pe temelia pusă de Hristos prin vărsarea sângelui Sfinților Mucenici care au fost chinuți pentru credința creștină, încât pentru fiecare dintre ei se poate zice: „Prin foc și prin sabie a trecut sufletul lui”.

De aceea ne poruncește Dumnezeu, Împăratul nostru cel ceresc, să credem în El cu dreaptă credință și inimă curată, pentru că „cu inima se crede spre dreptate” și prin această credință curată, ca și cu o armă de fier și cu un scut de aramă, să biruim pe cei împotriviți, adică pe diavoli. Astfel urmăm sfinților noștri strămoși, care „prin credință au biruit împărății, au lucrat dreptate, au dobândit făgăduințele, au închis gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au întărit din slăbiciune, s-au făcut tari în războaie și au întors oștirile vrăjmașilor în fugă...” (Evrei 11, 33-34).

Așadar, Biserica dreptmăritoare prăznuiește acest Indiction creștin în locul celui vechi al păgânilor, dezbrăcându-se de omul cel vechi cu faptele lui și îmbrăcându-se în cel nou, după chipul Celui ce l-a zidit. De aceea prăznuim anul nou așa cum ne sfătuiește Apostolul, zicând: „Întru înnoirea vieții să umblăm”, adică să slujim lui Dumnezeu întru înnoirea Duhului, iar nu întru vechimea literei. Să prăznuim Indictionul, ascultând poruncile: „De veți umbla întru poruncile Mele și de veți păzi învățăturile Mele și de le veți face, vă voi da vouă ploaie la vremea sa și pământul își va da roadele sale. Și voi da pace în pământul vostru și veți izgoni pe vrăjmașii voștri și voi căuta spre voi și vă voi binecuvânta și nu se va îngrețoșa sufletul meu de voi. Și voi umbla întru voi, și voi fi vouă Dumnezeu și voi Îmi veți fi Mie popor, zice Domnul Dumnezeu Sfântul lui Israel...”

(doxologia.ro)

Lupta creștinească nu trebuie purtată cu predici și certuri, ci cu adevărată și tainică iubire

Iubirea lui Dumnezeu nu cunoaște margini. Ea se revarsă asupra tuturor fiilor lui Dumnezeu, prieteni și dușmani. Îmi spunea:

– Iubirea noastră pentru prieteni este adesea amestecată cu lucruri străine – interesul, răsplata, slava deșartă, slăbiciunea sentimentală, simpatia pătimasă –, în timp ce iubirea pentru dușmani este curată.

Alteori îmi zicea:

– Iubirea în Hristos trebuie să răzbată pretutindeni, chiar și la hipioții din Matala. Aș vrea mult să ajung acolo, nu ca să-i condamn sau să le țin predici, ci să viețuiesc fără de păcat împreună cu ei și, astfel, să las să vorbească dragostea lui Hristos, care pe toate le schimbă. I-am văzut pe hipioți și mi-a fost milă de ei.

Erau ca oile fără păstor.

În legătură cu relațiile sociale, Părințele mă sfătuia:

– Lupta cea creștinească nu trebuie purtată cu predici și certuri, ci cu adevărată și tainică iubire. Când le facem morală altora, ei vor riposta; când, însă, îi iubim, vor fi mișcați și, astfel, îi vom câștiga. Când iubim, socotim că

oferim altora, dar, în realitate, ne oferim nouă înșine. Iubirea cere jertfe. Să jertfim cu smerenie ceva al nostru – care, de fapt, aparține tot lui Dumnezeu.

(Părintele Porfirie Kafsokalivitul, *Antologie de sfaturi și îndrumări*, Editura Bunavestire, Bacău, p. 32)

ȘTIRI

Adunarea Oastei Domnului în Parohia Arad Grădiște 1 – 25 august 2019

S-a obișnuit ca în prima sau a doua duminică după Adormirea Maicii Domnului, creștinii ortodocși ai Oastei Domnului să vină în Arad pentru Adunarea anuală a Oastei Domnului. În această vară, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului, adunarea a avut loc la biserica parohială Arad – Grădiște 1.

La Sf. Liturghie au slujit Pr. paroh Mihai Octavian Blaj, Ierom. Pimen Lupu (Certege – Jud Alba), Pr. pensionar Moțiu Traian și diac. Călin Teuca. Răspunsurile liturgice au fost date de corul parohiei „Unirea Grădișteană”, cor condus de doamna profesoară Corina Teuca. La momentul împărtășaniei, s-au apropiat de potir o mulțime de copii, fapt ce arată că această parohie este vie, părintele paroh Mihai Octavian Blaj având multă dragoste și tact pastoral față de toate categoriile de vârstă.

Cuvântul de învățătură din cadrul Sfintei Liturghii a fost ținut de părintele ieromonah Pimen Lupu care a accentuat importanța postului și a rugăciunii în biruirea unor ispite din viața credinciosului

În după-amiaza zilei, în biserica parohială Grădiște 1, începând cu orele 14.00, părinții și frații Oastei Domnului s-au întâlnit pentru rugăciuni și cuvinte de învățătură ziditoare de suflete. În cadrul adunării s-au rostit poezii și s-au cântat din cântările Oastei, multe dintre ele compuse de fratele Traian Dorz. La această adunare a participat și Înaltpreasfințitul Timotei alături de credincioși din județul nostru și din alte părți ale țării (Sibiu, Deva, Alba, Reșița, Timișoara, Iași, Teiuș, Cluj, Galați), împletind în cuvântul său învățătura pericopelor biblice ale zilei cu ceea ce înseamnă grija pentru tineretul bisericii. Chiriarul a tâlcuit mai amănunțit textul pericopei de la Apostolul duminical (I Cor. 4) arătând legătura dintre părinți și copii, care trebuie să aibă în vedere creșterea lor în spirit de evlavie și unitate în folosul societății. De asemenea, Înaltpreasfinția Sa a îndemnat pe membrii Oastei Domnului să fie mereu cinstitori de preoți, ca fiind purtători de har și cu care să fie în strânsă legătură, pentru că prin ei se transmite harul sfințitor.

Părintele paroh a încheiat programul Adunării mulțumind celor veniți de departe pentru experiența și trăirea lor pusă în sufletele celor prezenți, accentuând nevoia societății de azi și a tineretului în special de modele adevărate, modele de trăire curată, de trăire cu Hristos.

Liturghie Arhierescă și binecuvântare de lucrări în Parohia Vinga

Duminică, 25 august 2019, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului dimpreună cu Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului au fost prezenți în mijlocul credincioșilor din Parohia Vinga, Protopopiatul Arad. Ierarhii au fost așteptați de preotul paroh Răzvan Sas, Pr. Valentin Săvușcă din Parohia Miniș, Pr. Nicolae Ursu din Parohia Mănăstur, Pr. Liviu Suciuc – fostul paroh și Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, precum și de un număr mare de credincioși.

A urmat apoi săvârșirea Sfintei Liturghii de către cei doi ierarhi, în prezența oficialităților județene și locale, a domnilor Justin Cionca, Președintele Consiliului Județean Arad, Răzvan Cadar, Vicepreședinte al Consiliului Județean, general maior Ionel Vasile Heredea, Sorin Negrei, Primarul comunei, Vasile Todî, Președintele Uniunii Jurnaliștilor din Banatul istoric, precum și a altor primari din comunele județului Arad.

Cuvântul de învățătură a fost rostit de Părintele Mitropolit Ioan care a tâlcuit și explicat pe înțelesul tuturor pericopa evanghelică rânduită pentru această Duminică a 10-a după Rusalii, despre vindecarea lunaticului (Matei 17, 14-23).

La finalul Sfintei Liturghii, IPS Timotei i-a oferit preotului paroh Răzvan Sas distincția de iconom, în semn de apreciere pentru activitatea pastoral-misionară desfășurată în Parohia Vinga.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de corala Contrast din Timișoara, alcătuită din artiști lirici ai Operei Naționale din Timișoara, dirijată astăzi de Cosmin Borlovan

După terminarea Sfintei Liturghii, cei doi ierarhi au sfințit troița din curtea bisericii ridicată în memoria primului Protopop de Vinga Dr. Patrachie Țiucra, cele patru cruci de inox ce se vor înălța pe cele patru abside ale bisericii, precum și icoanele de la intrarea în Sfânta Biserică.

În continuare, ierarhii dimpreună cu preoții, oficialitățile locale și județene dar și credincioșii parohiei au mers la primăria din localitate pentru a binecuvânta și sfinți lucrările de renovare ce s-au realizat în această instituție.

După tăierea panglicii, a urmat un moment cultural-artistic care a cuprins câteva dansuri ale Ansambului Liliacul, urmate de alocuțiuni ale oficialităților prezente și recitarea câtorva poezii despre satul românesc.

La finalul acestui moment președintele de onoare al Jurnalului interregional „Banatul” IPS Ioan, Mitropolitul Banatului, a înmănat placheta de excelență și Diploma de Primar al Țării Banatului, domnului Primar Ioan Sorin Negrei, apreciind totodată activitatea pe care o desfășoară în această comună, spunând că:

„Un om cu o inimă curată, frumoasă, nu poate să facă decât lucruri frumoase, plăcute lui Dumnezeu și oamenilor”.

Chiriarul arădean i-a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan pentru această binecuvântată vizită în Parohia Vinga și pentru participarea la evenimentele organizate de către parohie și primărie, amintind totodată faptul că în urmă cu câteva duminici au slujit împreună în biserica copilăriei sale din Parohia Timișoara-Fabric, după care a fost construită și cea din Vinga, în vremea protopopului Patrachie Țiucra, pe care l-a și cunoscut personal. De asemenea, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, ca unul care cunoaște întreaga istorie a Vinga și pe protopopii ei de odinioară, i-a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan nu doar din partea parohiei ci și a eparhiei întregi, amintind bunele legături dintotdeauna între parohiile și clericii din cele două județe din Banat.

IPS Părinte Timotei a participat la conferința „Orașul Arad, în contextul istoric al României Mari”

Zilele Aradului sunt sărbătorite și de istorici. Aceasta în condițiile în care Primăria găzduiește Conferința Științifică Națională „Orașul Arad, în contextul istoric al României Mari”. Evenimentul a debutat miercuri, 20.08.2019, ora 9.30, în Sala Ferdinand și s-a desfășurat pe două secțiuni: Secțiunea I – Aradul politico-economic și administrativ militar (în Sala Regele Ferdinand) și Secțiunea a II-a – Aradul demografic, social și cultural (în Sala Regina Maria).

Oficiile de gazdă ale evenimentului organizat de Primăria Municipiului Arad, Centrul Municipal de Cultură Arad și Asociația „Ștefan Cicio Pop” au fost făcute de dr. Doru Sinaci, directorul Bibliotecii Județene A.D. Xenopol. Acesta a făcut un scurt istoric al manifestării inițiate cu mulți ani în urmă de dr. Corneliu Pădurean, președintele Asociației „Ștefan Cicio Pop”, apoi a dat cuvântul invitațiilor. Au vorbit ÎPS Timotei Seviciu, arhiepiscopul Aradului, prof. univ. dr. Anca Hermenean din partea UVVG, prof. univ. dr. Corneliu Pădureanu, atât din partea UAV, cât și din partea Asociației „Ștefan Cicio Pop” și primarul Călin Bibarț. „Aradul reprezintă un model de reușită în ceea ce privește conviețuirea interetnică și interculturală. Aș vrea să amintesc că pentru Patriarhia Română, anul 2019 este Anul Omagial al Satului Românesc. Aici, datorită liniei electrice, viața satelor din județ s-a apropiat mult de viața orașului. Zilele Aradului presupun și o grijă pe care trebuie să o arătăm pentru sate, pentru că este un fapt dovedit că din mediul sătesc au provenit cei mai mulți intelectuali”, a spus ÎPS Timotei Seviciu.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.